

tak nedostatečný, že je nevyhnutelné provésti neb opakovati ústní jednání, má odvolací úřad zrušiti v odpor vzaté rozhodnutí a vrátiti věc úřadu prvé stolice, aby ji znovu projednal a vydal nové rozhodnutí. Z toho je zřejmo, že ani správ. řád zásadně nevylučuje pouhou kasací rozhodnutí stolice nižší stolicí odvolací. Že by pak nebyly splněny předpoklady § 80 odst. 3, stížnost nenamítá a není námitkou takovou ani prosté tvrzení, že »řízení bylo správně provedeno«, neboť vzhledem k odůvodnění žal. úřadu bylo by třeba bližší jeho konkretisace v tom směru, proč nejsou výtky činěné žal. úřadem rozhodnutí I. stolice dostatečným podkladem zrušovacího výroku (§ 18 zákona o ss č. 36/1876 ř. z.). Ani poukaz stížnosti na to, že I. stolice označila ty majetkové předměty, na něž může býti exekuce vedena, není takovou řádně formulovanou námitkou, nehledíc ani k tomu, že žal. úřad nezrušil rozhodnutí I. stolice proto, že tato neuvedla takových majetkových předmětů, nýbrž proto, že neuvedla dostatečně, z jakých premis dochází k závěru, že exekucí na tyto majetkové předměty neutrpí veřejné zájmy, jež sluší náboženské obci hájiti, a že nebylo pro to dostatečného skutkového podkladu.

Pokud by snad stížnost tímto poukazem, že totiž I. stolice uvedla majetkové předměty, ve spojení s tím, že jedině st-1 mohl použití opravných prostředků a sám se s rozhodnutím I. stolice, byť i formálně vadným, spokojil, měla na mysli odst. 2 úřadem dovolaného § 70 správ. řádu, podle něhož odůvodnění není třeba, pokud se straně vyhovuje v plném rozsahu (ač ani k tomu v daném případě nedošlo), byla by rovněž na omylu. Neboť možnost odpadnutí potřebného odůvodnění v tomto 2. odst. § 70 je dále podmíněna tím, že nesmí tu býti námitek jiné strany. Poněvadž pak již shora bylo vyloženo, že procesní stranou byla v řízení o vydání shora uvedeného prohlášení i autonomní orthodoxní židovská náboženská obec a s její strany námitky byly vzneseny, je zřejmo, že bylo třeba odůvodnění, jež by vyhovovalo předpisu 1. odst. § 70 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. a bylo založeno po stránce věcné na ustanovení čl. XI bod 2 zákona č. 123/1923 Sb.

Č. 12.986.

Živnostenské právo: Na základě § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu může býti hostinská koncese odňata osobě, která byla odsouzena za to, že ve svém hostinci »dávala byt nevěstkám k provozování jich nedovolené živnosti a z přivádění takových osob činila živnost«, i když výkon trestu byl odložen podle zákona o podmíněném odsouzení a podmíněném propuštění.

(Nález z 1. října 1937 č. 1564/35-4.)

Věc: Terezie B. v Litomyšli proti rozh. zem. úřadu v Praze z 10. prosince 1934 o hostinské koncesi.

Výrok: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Výměrem ze 14. prosince 1933 odňal okr. úřad v Litomyšli na základě ustanovení § 139 lit. a) živn. řádu navždy st-lce koncesi k osobnímu provozování hostinské a výčepnické živnosti v domě čp. 465 v Litomyšli, jež jí byla udělena výměrem okr. správy politické v Litomyšli ze 16. března 1920. V důvodech se uvádí, že rozsudkem okr. soudu v Litomyšli z 24. října 1933 byla st-lka odsouzena pro přestupek proti veřejné mravopoctnosti podle § 512 lit. a) a b) tr. zákona k tuhému vězení v trvání dvou měsíců, tento rozsudek je pravoplatný a je zde nebezpečí zneužití.

Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Po právní stránce je nař. rozhodnutí založeno na ustanovení § 139, odst. 2, lit. a) živn. řádu, podle něhož živnostenská oprávnění má býti odňato na určitou dobu nebo navždy, »byl-li živnostník odsouzen pro některý čin uvedený v § 5 a bylo-li by za daných okolností se obávati, že by dalšího provozování živnosti zneužíval«. K odnětí živnostenského oprávnění podle cit. předpisu zákonného je tedy přikročiti, jsou-li splněny oba uvedené předpoklady.

První předpoklad pokládá žal. úřad za splněný tím, že st-lka byla odsouzena rozsudkem okr. soudu v Litomyšli z 24. října 1933 za přestupek proti veřejné mravopoctnosti podle § 512, lit. a) a b) tr. zákona. Při tom pokládá žal. úřad za nerozhodné, že výkon trestu byl st-lce podle §§ 1 a 3 zákona ze 17. října 1919 č. 562 Sb. odložen na zkušební dobu dvou roků, poněvadž výrok živnostenského úřadu podle § 139 lit. a) živn. řádu není ani vedlejším trestem, ani zabezpečovacím opatřením, ani právním následkem, který trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením, nespadá tedy odnětí živnostenského oprávnění podle cit. předpisu živn. řádu do žádné z kategorií uvedených v § 5 zákona č. 562/1919 Sb. a není proto účastno omezení, jež zákon spojuje s podmíněným odsouzením. Stížnost popírá správnost tohoto názoru žal. úřadu, tvrdíc, že odnětí živnostenského oprávnění je vedlejším trestem a je proto i tento trest podle § 15 cit. zákona o podmíněném odsouzení a podmíněném propuštění odložen. Se stížností nelze souhlasiti.

Podle § 5, odst. 1 zákona č. 562/1919 Sb. jsou odkladem trestu podle § 1 tohoto zákona odloženy také vedlejší tresty, zabezpečovací opatření i právní následky, které trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením. V konkrétním případě o takový vedlejší trest, zabezpečovací opatření nebo právní následek odsouzení nejde, neboť ani odsouzení pro přestupek § 512 lit. a) a b) tr. zákona nemá za následek ztrátu živnostenského oprávnění, ani ztráta taková nebyla vyslovena v rozsudku okr. soudu v Litomyšli. Jde o samostatné opatření správní, které má svůj právní základ v § 139 odst. 2 lit. a) živn. řádu. Kdežto v odst. 1 tohoto paragrafu se živnostenskému úřadu ukládá odnětí živnostenské oprávnění, »aby vykonány byly trestní nálezy, jimiž odnětí bylo vysloveno příslušným úřadem pro čin obecnými zákony trestními nebo berními zakázaný«, ustanovuje se v 2. odst. téhož paragrafu, že živnostenské oprávnění má býti také samostatně odňato na určitou dobu nebo navždy z důvodů v tomto odstavci uvedených. Na pravo-

moci živnostenského úřadu odněti živnostenské oprávnění podle tohoto posléze cit. zák. ustanovení nebylo nic změněno zákonem č. 562/1919 Sb. Správnost tohoto názoru potvrzuje i znění zákona z 6. června 1924 č. 134 Sb., jímž cit. zákon o podmíněném odsouzení a podmíněném propuštění byl částečně změněn a v jehož čl. I odst. 1 bodu 3 se ustanovuje, že o podmíněném odsouzení smí být podána zpráva a smějí být zaslány spisy úřadu také, jde-li o oprávnění k výkonu živnosti, a to i pokud doba zkušební neuplynula. Toto ustanovení by nemělo smyslu, kdyby byl správný názor hájený stížností. Jeho nesprávnost však byla výše prokázána.

Druhý předpoklad pro odnětí hostinské koncese st-lce spatřuje žal. úřad v tom, že ve st-lčinných místnostech sloužících k provozování živnosti hostinské a výčepnické, jakož i v prostorách s nimi souvisících byla prováděna po delší dobu činnost příčí se veřejné mravnosti a mravnosti vůbec, takže je důvodná obava, že by se dalšího provozování mohlo zneužití k nepřístojnostem podobného druhu. St-lka popírá, že tu taková obava jest, tvrdíc, že k nepřístojnostem v jejím hostinci došlo v době, kdy nebyla přítomna, a že sama by si rozmyslila trpěti něco, co by vedlo k odnětí živnosti a ztrátě zdroje její výživy. Ani tyto námitky nemohou otřásti zákonitostí nař. rozhodnutí.

Podle § 18 odst. 2 živn. řádu má být hostinská a výčepnická koncese každým způsobem odepřena mimo jiné, svědčí-li proti žadateli takové skutky, které opravňují k domněnce, že by živnosti bylo zneužíváno k podpoře nemravnosti. Zákon tedy sám výslovně kvalifikuje podporu nemravnosti jako zneužívání zmíněné živnosti. St-lka byla trestním soudem odsouzena za přestupek kuplířství, tedy za přestupek proti veřejné mravopočestnosti podle XIII. hlavy tr. zákona, spáchaný tím, že v Litomyšli v době od dubna 1931 do konce téhož roku ve svém hostinci dávala řádný byt nevěstkám k provozování jich nedovolené živnosti a že z přivádění takových osob činila živnost. Se zřetelem na to nemohl nss shledati, že by závěr žal. úřadu, že je se obávati zneužití živnosti, kdyby ji st-lka dále provozovala, se zakládal na mylném výkladu zákona nebo byl v rozporu se zjištěným skutkovým stavem nebo neměl v něm dostatečnou oporu. Přezkoumati onen závěr přes tuto hranici však nss povolán není, neboť úsudek o tom, je-li v konkrétním případě naznačená obava odůvodněna, je výsledkem hodnocení daných skutkových okolností, jehož věcnou správnost nss přezkoumávati nemůže (§ 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.).

Podle toho, co bylo uvedeno, měl žal. úřad dostatečný podklad v rozsudku okr. soudu v Litomyšli z 24. října 1933 k důvodné obavě, že by st-lka mohla zneužívatí dalšího provozování živnosti k nepřístojnostem podobného druhu, pro něž byla odsouzena. Je-li tomu tak, nebylo třeba se zabývatí námitkou, že k nepřístojnostem ve st-lčinně hostinci došlo v době, kdy nebyla přítomna, že úřad nebere zřetel na st-lčino chování po rozsudku a že žal. úřad schvaluje opatření úřadu I. stolice po skutkové stránce, ačkoli žádné řízení správní nebylo provedeno.